

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň JUDr. Dany Slavíkové a Mgr. Adély Kaftanové ve věci žalobce : **Česká pošta, s.p.**, IČ : 47114983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, zast. JUDr. Zuzanou Kyovskou, advokátkou se sídlem Novodvorská 994/138, Praha 4, proti žalovanému : **Information Systems Factory Group s.r.o.**, IČ : 03440621, se sídlem Sazovická 455/206, Praha 5, o 396,- Kč s přísl., k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 1. června 2017 č.j. 31 C 148/2017-14,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o nákladech řízení (ad II.) **p o t v r z u j e .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem z 1.6.2017 soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 396,- Kč se specifikovaným příslušenstvím a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1.200,- Kč (výrok I.), jakož i povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1.489,- Kč (výrok II.). Nárok pod výrokem I. přiznal žalobci za použití ust. § 153a odst. 3 o.s.ř. formou rozsudku pro uznání, když žaloba byla podána s tvrzením, že žalobce se žalovaným uzavřel smlouvu o poskytování certifikačních služeb, na jejímž základě žalovaný zažádal o vydání kvalifikovaného osobního certifikátu. Žalobce žalovanému příslušný certifikát řádně a včas vydal, čímž mu vznikl nárok na úhradu ceny za poskytnuté služby. Žalobce vystavil žalovanému na částku 396,- Kč fakturu se splatností dne 17.12.2015, žalovaný však ani přes výzvy žalobce tuto částku nezaplatil. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a procesně úspěšnému žalobci přiznal náhradu sestávající ze zaplaceného soudního poplatku v částce 400,- Kč a nákladů na zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle § 14b vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) ve výši á 200,- Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, výzva před podáním žaloby a podání žaloby - § 11 vyhl. č. 177/96 Sb.) spolu se třemi paušálními náhradami výdajů á 100,- Kč podle § 14b odst. 5 písm. a) cit. vyhl., včetně 21 % DPH ve výši 189,- Kč.

Proti výroku o náhradě nákladů řízení podal žalobce včasné odvolání. Namítl, že nalézací soud nesprávně aplikoval ust. § 14b advokátního tarifu, jelikož žaloba je co do skutkových tvrzení individualizovaná, a nelze ji proto označit za žalobu formulářovou, jak byla specifikována v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3923/11, jakkoliv byla podána na predepsaném formuláři na vydání elektronického platebního rozkazu. Připustil, že jeho právní nárok je co do obecných právních východisek typově shodným s řadou obdobných nároků,

což je však determinováno typem smluvního vztahu, na jehož základě pohledávku uplatňuje, a množstvím osob neplnících své smluvní povinnosti. Odvolatel s odkazem na náleze Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2772/12 dovozoval, že nelze zaměňovat pojmy „formulářová smlouva“ a „formulářová žaloba“, neboť i když je smlouva uzavřena adhezním způsobem, neznamená to, že na jejím základě je podávána tzv. „formulářová žaloba“. V daném případě se nejedná o pohledávku odkoupenou za účelem generování zisku z přiznaných nákladů řízení ani o pohledávku, jejíž stranou je spotřebitel, ale o pohledávku z obchodně právního vztahu. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený nákladový výrok rozsudku změnil tak, že mu bude přiznána náhrada nákladů ve výši 2.578,- Kč, jakož i náhrada nákladů řízení odvolacího.

Odvolací soud přezkoumal § 212 a § 212a o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, v němž byl odvoláním napaden (§ 206 odst. 2 o.s.ř.), a to aniž za tím účelem nařizoval jednání (§ 214 odst. 2, písm. e/ o.s.ř.), a došel k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně postupoval při rozhodování o nákladech řízení zcela správně, pokud vzal za splněné podmínky pro aplikaci ust. § 14b vyhl. č. 177/96 Sb. – advokátního tarifu. Sama okolnost, že žalobcem uplatněná pohledávka vychází z obchodně právního vztahu a že se nejedná o pohledávku postoupenou (odkoupenou), je z hlediska užití § 14b advokátního tarifu nevýznamná. Podstatné je, že předmět řízení nepřevyšuje částku 50.000,- Kč, a je zároveň evidentní, že obdobný návrh je podáván tímž žalobcem opakovaně ve skutkově a právně obdobných věcech, neboť předmětem jeho činnosti je mj. poskytování certifikačních služeb. Uvedené ustanovení dopadá právě na takové opakující se nároky jednoho žalobce, jakkoliv je zřejmé, že každá žaloba musí být individualizovaná konkrétní osobou žalovaného a nároky vůči němu. Je však nepochybné, že skutková a právní východiska takových žalob jsou shodná, z čehož vyplývá, že tvoří ustálený vzor doplňovaný pouze příslušnými proměnnými. Nálezací soud tedy při aplikaci ust. § 14b advokátního tarifu nepochybil a výši náhrady nákladů řízení žalobce určil ve správné výši. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v napadeném nákladovém výroku ad II.) jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. výkladem a contrario ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., neboť úspěšnému žalovanému žádné náklady v této fázi řízení nevznikly.

Obiter dictum odvolací soud podotýká, že toto rozhodnutí je shodné i s rozhodnutím ze dne 19.5.2017 vydaným zdejší soudem v analogické věci sp. zn. 20 Co 160/2017, s rozhodnutím ze dne 6.6.2017 č.j. 11 Co 204/2017-60, s rozhodnutím ze dne 16.6.2017 č.j. 13 Co 212/2017, jakož i s rozhodnutím ze dne 28.6.2017 č.j. 29 Co 196/2017-36.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 11. září 2017

JUDr. Tomáš **V e j n a r** v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Szturcová